

Jan Beck

NOC

Dožiješ sa rána?

Z nemčiny preložila
Alexandra H. Petrášová

m a
m a š

1

Hanna Carlsenová

Bola voľná. Oslobodila sa od sveta, od práce, od všetkého, čo sa donedávna zdalo nevyhnutným. Tu, na trase okolo rieky Mosely, ktorou putovala už skoro tri týždne, sa starého života zbavovala, ako keď sa zviera zvlieka z príliš úzkej kože.

S istotou sa orientovala podľa smerovníkov na turistickej ceste a svoju púť ukončí niekedy budúci týždeň v Koblenzi. Putovala cez idylické kopce a vinohrady, z mesta do mesta, sledujúc meandre rieky lemujúce úžasnú trasu.

Pocítila hrdosť. Ona, ktorá sa *príliš angažovala*, ktorá sa *musela upokojiť*, ako jej už dlho vyčítal otec, teraz kráčala sama neznámou krajinou, bez mapy, bez navigácie, iba s pomocou piatich zmyslov. Užívala si prírodu, dediny, rieku, slobodu...

Predovšetkým slobodu. Túžila žiť. *Naozaj žiť*. Preto musela byť slobodná – tak ako teraz.

Nemyslela si, že práve turistika v nej vzbudí nadšenie pre ľudí a krajinu. Doteraz vždy cestovala ďaleko, väčšinou lietala na dovolenky na Maldivy, do Dubaja, Spojených štátov, dokonca sa dostala až do Austrálie a Južnej Afriky. Pritom tajomstvo dokonalej cesty nespočívalo vo vzdialenosti od domova. Kľúčom bol čas a to, čím ho naplnila. Okrem fyzickej námahy tvorila veľkú časť jej dňa samotná trasa. Na začiatku používala navigačnú aplikáciu, popritom telefonovala a posielala správy priateľom, ale vždy sa pritom stratila. Teraz, keď mala telefón hodený na dne ruksaku a sústredila sa na okolie a cestu pred sebou, už sa jej to nestávalo.

Zavrela oči a nadýchla sa čerstvého vzduchu. Áno, takto voňala sloboda.

Aj keď dnes vyrazila neskoro a začínalo sa už zmrákať, bez problémov stihne prísť do mestečka Cochem. Vlastne sa tu nedalo zablúdiť. Keď človek pochyboval, stačilo sa orientovať podľa rieky, ktorá sa skôr alebo neskôr zjavila. Okrem toho sa všade nachádzali smerovníky, ako napríklad tu, za obcou Bruttig-Fankel, kde ju značka naviedla do lesa.

Strmý chodník sa postupne zužoval. Najskôr sa jej do cesty plietli konáriky a ostnaté kríky. Nevšímala si ich, aj keď jej driapali holé nohy. Cesta vyzerala čím ďalej viac zarastená, Hanna sa skláňala pod nízko visiacimi konármi a bola nadšená, že príroda je tu taká nedotknutá, akoby tadiaľto ani nechodili ľudia. Už začínala pochybovať, či ide správne, ale vtedy natrafila na ďalší smerovník.

S úľavou prekračovala hnijúce kmene stromov, nohami sa zabávala do minuloročného lístia, vdychovala ostrú vôňu lesa a najradšej by zvýskla od radosti.

O dve hodiny neskôr už o radosti nemohlo byť ani reči. Zjavne predsa len zablúdila. Stmievalo sa a začalo pršať. Vybrala z ruksaku mobil a pokúšala sa nájsť na mape cestu. Signál bol však slabý, takže navigácia nefungovala a okrem toho si včera telefón zabudla nabiť.

Keď obrazovka definitívne zhasla, bola si istá, že určite nejde správnym smerom. Nevedela sa zorientovať, kde sa nachádza, ani kadiaľ má kráčať ďalej.

Nad hlavou jej šumelo lístie. Koruny stromov ju pred dažďom neochránili, premokla do nitky. Oblečenie sa na ňu lepilo, v topánkach jej čvachtala voda. Dlhé čierne vlasy jej padali do tváre a triasla sa, aj keď vládlo sparno ako v tropickom pralese.

Dýchaj, dohovárala sama sebe, ale prepadol ju strach. Priala si, aby tu bol niekto s ňou.

Nikoho nepotrebuješ, vynadala si v duchu. Musí sa naučiť stať na vlastných nohách. Síce si takéto krízové situácie

nepriala, ale rákala s nimi. Netušila však, ako hrozne sa bude cítiť.

V absolútnej tme už nerozoznávala ani obrysy. Ešte nikdy nezažila exteriéry bez zdroja svetla – nesvietil ani mesiac, ani hviezdy, žiadne pouličné lampy alebo svetlá mesta na horizonte, dokonca ani svetluška. Zotrela si z očí dažďové kvapky, ale stále mala pred sebou iba absolútnu temnotu.

Ešte raz sa pokúsila zapnúť telefón. Držala ho pevne ako záchranné koleso, no na displeji sa ukázal len červený symbol prázdnej baterky.

Keď si spomenula na poslednú tyčinku, ktorú zjedla pred hodinou, od hladu jej skrútilo žalúdok. Mala si zobrať viac jedla, ale kto mohol vedieť, že sa stratí práve tu, na úseku, kde vlastne putovala od dediny k dedine? Všade v okolí Mosely bývali ľudia, takže mala množstvo orientačných bodov.

Všade, len nie tu.

Zrazu sa nebo rozžiarilo, zdalo sa, že blesk uderil priamo pred ňou. Na sekundu uvidela desivé siluety stromov naokolo a skoro vykrikla od ľaku. Túžila sa rozbehnúť, no vyhodnotila to ako nezmyselné a iracionálne. Veď sa nič nestalo, nepočula ani hrom. Počítala sekundy, a až keď bola pri sedemnástich, začula v diaľke tichý hrmot, ktorý skoro pohltil dážď.

Sedemnáť sekúnd krátkrát tristotridsať metrov za sekundu... to je asi päť alebo šesť kilometrov, vyrátala v hlave, ako ďaleko je búrka. Javilo sa jej to ako bezpečná vzdialenosť, možno sa jej vyhne. Alebo aj nie.

„Nezačni panikáriť!“ povedala nahlas. Musí nájsť riešenie tejto situácie, aj keď noc pod holým nebom by určite prežila. Aj keby došlo k najhoršiemu, nebolo by to vlastne také zlé.

Práve keď nabrala odvahu, znovu sa zabľýskalo. Stromy sa týčili ako obrovské strašiaky a už sa dorátala iba do desať, keď zvuk dažďa prehlušil úder hromu. *Desaťkrát tristotridsať je tri celé tri kilometra.* Náhle sa zdvihol vietor, ako keby niekto zapol ventilátor.

Búrka príde každú chvíľu.

Konáre stromov s vŕzganím tancovali vo vetre. Ešte stále sa nachádzala na úbočí kopca. Blesky vždy mierili na najvyšší bod v okolí. Musela sa rýchlo dostať nižšie do bezpečia.

Váhavo vykročila vpred, rukami šmátrala pred sebou, aby do ničoho nenarazila. Ľavou rukou odsunula konár, pravou nahmatala kôru stromu, postupovala ďalej nadol.

Idem správnym smerom.

Svah klesal čoraz príkrejšie. Musela sa sústrediť, pomaly kládla jednu nohu pred druhú, nechcela sa pokľnúť na mokrom lístí. Keď sa predsa len šmykla, zamávala rukami a získala späť stratenú rovnováhu. A vtedy si všimla svetlo.

Neprichádzalo z dvora domu alebo pouličnej lampy, ako si najskôr myslela. Boli to reflektory auta. Vozidlo stálo odstavené a predné svetlomety smerovali na časť kopca, ktorým kráčala dole.

Žeby nehoda? pomyslela si.

To by jej ešte tak chýbalo. Ona potrebuje pomoc, nechce nikomu pomáhať. Ale tento druhý človek určite má telefón, môžu zavolať na tiesňovú linku a počkať na políciu. Auto je Faradayova klieťka, tam ich búrka neohrozí.

Teraz sa blýskalo a hrmelo naraz. Musí sa poponáhľať. Na strmom svahu jej konáre škriabali ruky a tvár, zachytávali sa jej vo vlasoch, no nedbala na to. Keď sa pošmykla, udrela si hlavu o strom, stratila rovnováhu, bolestivo dopadla a kĺzala sa nekontrolovane dolu kopcom smerom k autu. Pred sebou videla kmeň, chcela trochu pribrzdiť, kým doň narazí, ale nabrala príliš veľkú rýchlosť. Ruky jej odhodilo dozadu, takže narazila do stromu hrudným košom. Vyrázilo jej dych a zatmelo sa pred očami. Prinútila sa dýchať. S námahou zodvihla hlavu, a aj keď auto stálo len pár metrov od nej, uvedomila si, že nevládze vstať a prejsť k nemu. Ako by mohla na seba upozorniť? Počula motor a modlila sa, aby tu ešte chvíľu stálo, kým jej niečo napadne.

Otočila hlavu nabok, odkašľala si a pomedzi dažďové kvapky uvidela približujúcu sa postavu. Neskutočne sa jej uľavilo, aj keď pre silné reflektory videla len obrysy.

Vyčerpane sa pokúsila pozrieť nahor, ale krk ju bolel rovnako ako hrudník. Teraz už ten človek stál vedľa nej, ale nevidela mu do tváre.

Silueta sa k nej pomaly sklonila.

Som zachránená, pomyslela si.

Prvý deň

2

Inga Björková Europol

Zatiaľ čo Björková upierala zrak na monitory, prechádzala palcom a prostredníkom po okraji počítačovej myšky, čo robila často, keď na niečo čakala.

Už hodinu sedela pred kamerovým záznamom z Viedne. Všetky zábery stihla priradiť k polohám na mape, pochádzali zo Schwarzenbergplatz, námestia s fontánou a budovou francúzskeho veľvyslanectva.

Zatiaľ neobjavila nič podozrivé, pohybovali sa tu len autá, ľudia idúci na párty, cyklisti, turisti, zamilované páriky a medzi nimi jeden starší muž s chodítkom – veľmi netypické v túto nočnú hodinu, keď väčšina seniorov sedela doma medzi štyrmi stenami.

Ona sa nachádzala v hlavnej budove Europolu na ulici Eisenhowerlaan v Den Haagu, skoro tisíc kilometrov vzdušnou čiarou od miesta, ktoré pozorovala na obrazovke. Jej momentálna aktivita by sa pri troche dobrej vôle dala označiť ako polooficiálna. Ale rovnako by ju mohli obviňovať aj zo špiónáže alebo jej vytknúť, že cieľovú osobu bez hanby stalkuje.

Stalkerka. Slovo zašepkala sama pre seba a zasmiala sa. Pritlačila žuvačku o podnebie a odpila si z energetického nápoja. Ako už mnohokrát predtým, aj teraz sa ocitla v situácii, keď nepochybovala, že koná správne, aj keď to musí robiť v tajnosti.

Vtedy si ho všimla.

Maskoval sa čiapkou, okuliarmi a nalepenými fúzami, ale bol to jednoznačne on: Christian Brand, bývalý policajt zo špeciálnej jednotky, oficiálne pár mesiacov nezamestnaný.

Prezradili ho pohyby vyšportovaného tela a cestovná taška napchatá vecami. Súdiac podľa toho, ako dôsledne pozoroval okolie, bol všetko iné len nie nezamestnaný.

Telom jej prešli zimomriavky a pocit, o ktorom si myslela, že ho už nikdy nepocíti. Niekedy na začiatku kariéry v Euro-pole to cítila vždy, keď v dave rozoznala tvár rýchlejšie, ako to dokázal počítač. Ľudí ako ona nazývali *super recogniser*. Nezmiatli ju falošné fúzy či make-up, ani desaťročný časový odstup medzi fotkou hľadanej osoby a jej dnešným výzorom. Tvár, ktorú si raz uložila do pamäti, dokázala rozpoznať hocikedy. Predstavovalo to dar a prekliatie zároveň.

Brand kráčal pomaly, čo sa k nemu nie veľmi hodilo. Vyzeral ako luk napnutý na prasknutie. Išiel so sklonenou hlavou a očami upretými na asfalt, ako keby sa ho nič vôkol netýkalo. Björková však presne vedela, že vníma každý detail. Teda okrem pasce, do ktorej čochvíľa padne.

Čo to robíš?

Nervózne žula žuvačku. Na predlaktí sa jej zježili chlpy, prešla si po nich dlaňou a pohodlnejšie sa usadila bez toho, aby spustila oči z monitora.

O akcii v Rakúsku sa dozvedela náhodou, išlo o spoločnú operáciu lokálnej polície a Europolu, ktorá sa mala odohrať dnes v noci. Kolega z oddelenia kybernetickej kriminality pred pár dňami narazil na meno mladého muža, ktorý pred rokom s Björkovou riešil brutálny prípad. Vyšetrovali zločin, ktorý sa na všetkých zúčastnených intenzívne podpísal. Neblahé následky pretrvávali dodnes a niektoré stopy zostali zachované navždy – na duši, a v prípade Ingy aj na koži.

Podvedome si stiahla rukávy priliehavého trička až po zápästia a prekrížila ruky na hrudi.

Na stole mala položený odomknutý telefón, na obrazovke pripravené číslo na Christiana Branda. Môže ho kedykoľvek varovať. Mohla to urobiť už v priebehu dňa alebo včera. Ale odolala. Nie z povinnosti alebo zo strachu, že to bude mať

pracovno-právne konzekvencie, ale preto, že sa jej tomu celému nechcelo veriť a potrebovala akciu vidieť na vlastné oči.

Branda upodozrievali, že je členom medzinárodnej skupiny falšovateľov umenia. Úrady ho sledovali pomocou takzvaného trójskeho koňa, špionážneho softvéru, ktorý používal rakúsky štát. Keď si spomenula na Brandov milovaný starý tlačidlový telefón značky Nokia, bolo jej jasné, že netuší, ako zostať na internete v anonymite. Ako člen elitnej jednotky Cobra sa tým doteraz ani nemusel zaoberať. V každom prípade ju jeho odmietanie nových technológií prekvapovalo, lebo jeho generácia už predsa nezažila svet bez počítačov.

Brand zostal stáť na električkovej zastávke a otočil sa bokom. Až teraz videla, že veľkosť tašky stačila na to, aby sa v nej dal prenášať stredne veľký obraz. Dal si ju dole z ramena, položil si ju medzi nohy, ale popruh naďalej držal v ruke. Opäť si všimla, ako veľmi sa snaží, aby vyzeral uvoľnene. Keď to situácia vyžadovala, konal Brand rýchlejšie a drsnejšie ako hociktorý iný policajt, akého Björková kedy stretla. To ho nakoniec pripravilo o kariéru.

Položila ruku naspäť na myšku. „Čo len s tebou budem robiť?“ opýtala sa monitora a priblížila záber na Brandovu tvár, ktorá jej však nedala žiadnu odpoveď. Len tam tak stál, minútu alebo dve, a nič sa nedialo.

Kurzorom prešla po siluete jeho postavy. Priala si, aby sa akcia nevydarila, aby sa ukázalo, že ide iba o nedorozumenie. Želala si, aby Christian Brand po vylúčení zo zásahového komanda neprešiel na opačnú stranu zákona.

Na druhej strane ju ale vzrušovala predstava, že Christian dokáže premeniť svoj umelecký talent na peniaze. Či to robil legálne alebo nie, bolo vlastne irelevantné – falšovanie obrazov znelo rovnako banálne ako väčšina iných vecí, ktorými sa v Europole zaoberala.

Vzkypel v nej hnev, ako vždy, keď rozmýšľala o zmysluplnosti alebo zbytočnosti svojho povolania. Oficiálne teraz